

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7645/2560

ธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน) โดยบริษัท บริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด โจทก์ ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทน โจทก์ โจทก์ บริษัท บริหารสินทรัพย์สุขุมวิท จำกัด ผู้ร้อง บริษัท ไทยเอนจิน เมนูแฟคเจอร์ จำกัด (มหาชน) กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มาตรา 3, พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 จะมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางได้ ต่อเมื่อคำวินิจฉัยของศาลดังกล่าวมีผลกระทบกระเทือนสิทธิของจำเลยที่ 1 แต่ระหว่างการพิจารณาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งจำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 1 แล้ว และต่อมาพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ชำระหนี้ตามฟ้องแก่โจทก์และคดีถึงที่สุดแล้ว ดังนั้น คำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางจึงมีได้ผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิของจำเลยที่ 1 แต่ประการใด เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งอนุญาตจำเลยที่ 1 จึงมิได้รับผลกระทบจากคำสั่งดังกล่าวแต่อย่างใด จำเลยที่ 1 จึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศมีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ ก่อนผู้ร้องยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ. ยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์เดิม โดยอ้างว่าโจทก์เดิมได้ออนสิทธิเรียกร้องอันเป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพทั้งหมดที่มีต่อจำเลยในคดีนี้ให้แก่บริษัทดังกล่าวแล้ว ตาม พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 ซึ่งจำเลยที่ 5 ก็ได้คัดค้าน และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางก็มีคำสั่งอนุญาตโดยไม่มีความฝ่ายใดอุทธรณ์ ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงต้องรับฟังว่าสินทรัพย์ที่รับโอนกันในคดีนี้เป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพตาม พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 3 เมื่อครั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์ และคดีถึงที่สุด เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ. โดยกล่าวอ้างและยืนยันในชั้นไต่สวนว่าสินทรัพย์ที่ได้รับโอนมานั้นเป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ แต่จำเลยที่ 5 ไม่มีพยานหลักฐานมาแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น จึงต้องรับฟังว่าสินทรัพย์ดังกล่าวเป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพตาม พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 3 แม้ผู้ร้องจะแต่งตั้งให้บริษัท อ. เป็นตัวแทนเรียกเก็บและเรียกชำระหนี้แทนและมิได้บอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังจำเลยที่ 5 ก็ตาม ก็ไม่กระทบถึงความสมบูรณ์ในการโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวแต่อย่างใด คงมีผลเพียงว่าผู้รับโอนจะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้จำเลยที่ 5 ไม่ได้เท่านั้น แม้ผู้ร้องเคยฟ้องจำเลยที่ 5 เป็นลูกหนี้เพื่อขอให้ศาลล้มละลายกลางพิจารณาให้เป็นบุคคลล้มละลาย แต่การพิจารณาคดีล้มละลายประเด็นแห่งคดีคือการมุ่งพิสูจน์ว่าลูกหนี้เป็นผู้มีหนี้สินมากกว่าทรัพย์สินหรือไม่ คดีนี้เป็นการดำเนินการให้เป็นไปตาม พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 7 ซึ่งผู้ร้องจำต้องดำเนินการในทุกคดีเพราะเป็นการบริหารสินทรัพย์ตามกฎหมายดังกล่าว และมูลหนี้หรือเหตุที่พิพาทในแต่ละคดีเป็นคนละเหตุกัน การที่ผู้

ร้องยื่นคำร้องขอในคดีนี้จึงไม่ใช่การดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำและมีใช้การใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอบังคับให้จำเลยทั้งห้าร่วมกันชำระเงินจำนวน 165,363,456.44 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 14.75 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 117,943,526.83 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ระหว่างพิจารณา ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งรับแผนฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ 1 และโจทก์โอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดที่มีต่อจำเลยทั้งห้าให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรีจำกัด ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 1 ชั่วคราว และอนุญาตให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ ต่อมาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์ คดีถึงที่สุด ผู้ร้องยื่นคำร้องขอขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 จำเลยที่ 1 และ ที่ 5 ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้องขอของผู้ร้อง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางได้สวนแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนบริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์เดิม จำเลยที่ 1 และที่ 5 อุทธรณ์คำสั่งต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า คดีนี้จำเลยที่ 1 และที่ 5 อุทธรณ์คัดค้านคำสั่งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางที่อนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนบริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์เดิม แต่ในระหว่างการพิจารณาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งรับแผนฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ 1

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางจึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 1 เป็นการชั่วคราว ต่อมาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์ คดีถึงที่สุดแล้ว ก่อนพิจารณาอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 และที่ 5 เห็นสมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่าจำเลยที่ 1 มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ 1 จะมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางต่อเมื่อคำวินิจฉัยของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีผลกระทบกระเทือนสิทธิของจำเลยที่ 1 แต่คดีนี้ในระหว่างพิจารณาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งจำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 1 แล้ว และต่อมามีคำพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ชำระหนี้ตามคำฟ้องให้แก่โจทก์และคดีถึงที่สุดแล้ว ดังนั้น คำพิพากษาของ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางจึงมิได้กระทบกระเทือนต่อสิทธิของจำเลยที่ 1 แต่ประการใด เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา จำเลยที่ 1 จึงมิได้รับผลกระทบจากคำสั่งของ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางแต่อย่างใด จำเลยที่ 1 จึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ปัญหา

ดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาแผนกคดี
ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศมีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ ทั้งนี้ตาม
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดี
ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2558 มาตรา 12 วรรคสอง
ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธี
พิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 45 (เดิม)
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 246 และมาตรา 142 (5) ที่
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางสั่งรับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 มานั้น
เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่รับวินิจฉัย
คดีคงมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 5 ว่า คำสั่ง
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางที่อนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็น
เจ้าหนี้ตามคำพิพากษานั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ก่อนผู้ร้องยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิ
เป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา บริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด ยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็น
คู่ความแทนโจทก์เดิม ตามคำร้องลงวันที่ 19 พฤศจิกายน 2544 โดยอ้างว่าโจทก์เดิมได้โอน
สิทธิเรียกร้องอันเป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพทั้งหมดที่มีต่อจำเลยในคดีนี้ให้แก่บริษัทดังกล่าวแล้ว
เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2544 อันเป็นการดำเนินการตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์
พ.ศ.2541 มาตรา 3 ซึ่งตามมาตรา 3 ดังกล่าว คำว่า "การบริหารสินทรัพย์" หมายความว่า เป็นการ
รับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงิน และ "สินทรัพย์ด้วยคุณภาพ"
หมายความว่า สินทรัพย์ของสถาบันการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้เป็นสินทรัพย์
ด้วยคุณภาพที่จำหน่ายจ่ายโอนให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ได้ ซึ่งจำเลยที่ 5 ก็ได้คัดค้านคำร้องขอ
เข้าสวมสิทธิดังกล่าวและศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางก็ได้มีคำสั่ง
อนุญาตให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ได้ปรากฏตาม
รายงานกระบวนการพิจารณาลงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2545 คำสั่งดังกล่าวไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์
ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงต้องรับฟังว่าสินทรัพย์ที่รับโอนกันในคดีนี้เป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ ตาม
พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 3 ครั้นเมื่อ
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5
ร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์ และคดีถึงที่สุด เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตาม
คำพิพากษาแทนบริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์เดิมใน
สินทรัพย์เดียวกันในคดีนี้ตามสัญญาการโอนกิจการ ลงวันที่ 7 พฤษภาคม 2547 โดยอาศัยอำนาจ
ตามพระราชกำหนดดังกล่าว เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอสวมสิทธิโดยกล่าวอ้างและยืนยันในชั้นไต่สวน
ว่า สินทรัพย์ที่ผู้ร้องรับโอนมาจากบริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด นั้น เป็นสินทรัพย์ด้วย
คุณภาพ แต่จำเลยที่ 5 ไม่มีพยานหลักฐานมาแสดงให้เห็นว่านับตั้งแต่
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งอนุญาตให้บริษัทบริหารสินทรัพย์
เพชรบุรี จำกัด เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์เดิมจนถึงวันที่จำเลยที่ 5 ยื่นอุทธรณ์คำสั่งในคดี
นี้ จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ได้จัดการให้มีการชำระหนี้ตามคำพิพากษาให้แก่ผู้รับชำระหนี้บ้างแล้วหรือไม่
อย่างไร หรือปรากฏข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นไปจากเดิม จึงต้องรับฟังว่าสินทรัพย์ที่มี
การโอนกันระหว่างผู้ร้องกับบริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด เป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพตาม
มาตรา 3 แห่งพระราชกำหนดดังกล่าว ส่วนที่จำเลยที่ 5 อุทธรณ์ว่า การบอกกล่าวการโอน

สิทธิเรียกร้องอันเป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพระหว่างผู้ร้องกับบริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด ไม่ชอบด้วยมาตรา 9 แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 นั้น เห็นว่า แม้ผู้ร้องจะแต่งตั้งให้บริษัทเอแคป แอ็ดไวเซอร์ จำกัด (มหาชน) เป็นตัวแทนเรียกเก็บและเรียกชำระหนี้แทนโดยบริษัทดังกล่าวมิได้เป็นผู้รับชำระหนี้เดิม และผู้ร้องจะมีได้บอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังจำเลยที่ 5 ก็ตาม ก็ไม่กระทบถึงความสมบูรณ์ในการโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวแต่อย่างใด แต่คงมีผลเพียงว่าผู้รับโอนจะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้จำเลยที่ 5 ไม่ได้เท่านั้น ส่วนที่จำเลยที่ 5 อุทธรณ์ว่าการยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของผู้ร้องเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับการพิจารณาในคดีล้มละลายที่ผู้ร้องฟ้องจำเลยที่ 5 เป็นลูกหนี้ที่ 1 เพื่อขอให้ศาลล้มละลายกลางพิจารณาให้จำเลยที่ 5 เป็นบุคคลล้มละลาย เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิในคดีนี้ จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับคดีของศาลล้มละลายกลางดังกล่าว และยังเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตด้วย เห็นว่า การพิจารณาคดีล้มละลายดังกล่าวประเด็นแห่งคดีคือการมุ่งพิสูจน์ว่าลูกหนี้ที่ 1 ซึ่งคือจำเลยที่ 5 ในคดีนี้เป็นหนี้โจทก์เดิมที่มีการโอนทรัพย์สินที่เป็นสิทธิเรียกร้องไปยังเจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ซึ่งคือผู้ร้องในคดีนี้ จนลูกหนี้ที่ 1 (จำเลยที่ 5) เป็นผู้มียุทธินมากกว่าทรัพย์สินหรือไม่ อันต้องตามข้อสันนิษฐานของกฎหมายว่าเป็นผู้มียุทธินสิ้นพันตัว อันเป็นเหตุให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์สินของลูกหนี้เด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย แต่คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ซึ่งเป็นการดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 7 ซึ่งผู้ร้องจำต้องดำเนินการในทุกคดีเพราะเป็นการบริหารสินทรัพย์ตามกฎหมายดังกล่าว และมูลแห่งหนี้หรือเหตุที่พิพาทในแต่ละคดีเป็นคนละเหตุกัน การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอในคดีนี้จึงมิใช่การดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำและมีใช้การใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด เมื่อปรากฏว่าผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้ ตามบทบัญญัติในมาตรา 7 แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 ด้วยเหตุดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา จึงเป็นการชอบแล้ว อุทธรณ์ทุกข้อของจำเลยที่ 5 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืนให้ยกอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 คืนค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ 200 บาท ให้จำเลยที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

สุรางคณา กมลละคร · ปริญญา ตีผดุง · ธัชพันธ์ ประพุทธนิตสาร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7645/2560>